

Lacustra-privire de ansamblu

Poezia *Lacustra* este o reverie temporală. Elementul fundamental este apa, simbol al disoluției totale.

Criticul literar Dana Dumitru considera că în această poezie există o deplasare de la realitate spre vis, dar visul nu are o valoare compensatoare, ci îl întoarce pe poet ci fata tot spre realitatea tragică în care trăiește.

Sentimentul fundamental este cel al însingurării tragice. Singur în univers, poetul intuiește ploaia, ca plânsul materiei însasi:

*De-atâtea nopti aud plouând,
Aud materia plângând...
Sunt singur, si ma duce-un gând
Spre locuintele lacustre.*

Cât de singur poate fi poetul, rupt de semenii săi, de realitatea în care trăiește, încât să se întoarcă în gând în preistorie, în afara societății, a civilizației, a istoriei. Teama omului primitiv de fiarele salbatice este înlocuită de teama omului modern în fata morții. Brusc, în noapte, poetul constientizează amenințarea morții:

*Si parca dorm pe scânduri ude,
In spate ma izbeste-un val -
Tresar prin somn, si mi se pare
Ca n-am tras podul de la mal.*

În strofa următoare poetul creează senzația unei suspendări temporale și a rătăcirii într-un gol primordial:

*Un gol istoric se întinde,
Pe-aceleasi vremuri ma gasesc ...*

Sentimentul dezagregării totale este exprimat în următoarele versuri:

*Si simt cum de atâta ploaie
Pilotii grei se prabuesc.*

Ultima strofa exprimă același plâns cosmic al materiei. Versul *tot tresarind, tot asteptând*, realizat prin verbe la gerunziu, exprimă persistenta chinului, al așteptării:

*De-atâtea nipti aud plouând,
Tot tresarind, tot asteptând...
Sunt singur si ma duce-un gând
Spre locuintele lacustre.*

Verbele la gerunziu contribuie la realizarea unei neliniști metafizice și rimează -nu întâmplător- cu substantivul *gând*. Acest substantiv sugerează constientizarea condiției tragice a omului.

Întreaga poezie exprima o neliniște metafizică, generată de sentimentul morții inevitabile. Esența o reprezintă viața amenințată de moarte. Există în această poezie două realități, care se suprapun: realitatea exterioară, deprimantă, care obligă la izolare și deprimare, disperare și realitatea interioară, la fel de apăsătoare, care nu găsește nici o șansă de salvare. Există apoi o alternanță a planurilor material și spiritual, trecerea din unul în celălalt, făcându-se printr-un impuls inconștient.

www.referateok.ro – cele mai ok referate